

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

07 грудня 2022 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд у складі колегії суддів
головуючого судді Воронька В.Д., суддів Біцюка А.В. та Мовчан Н.В.,
за участю секретаря судового засідання Васильчук Д.М.,
від позивача — представників Міністерства юстиції України Гайдара М.А., Мірошника А.С. (на
підставі довіреностей),

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Києві адміністративну справу
за позовом **Міністерства юстиції України** (м.Київ, вул.Городецького, буд.13, код ЄДРПОУ
00015622) до **Полухіна Олега Миколайовича** (

), третя особа, яка не заявляє
самостійних вимог щодо предмету спору на стороні відповідача: Товариство з обмеженою
відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962, адреса: 97400, Автономна Республіка
Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, буд.17-А, кв.1), про застосування санкції, передбаченої
пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції»,

ВСТАНОВИВ:

29 листопада 2022 року до Вищого антикорупційного суду надійшла позовна заява
Міністерства юстиції України (далі – позивач або Мін'юст) до Полухіна Олега Миколайовича
(далі – відповідач або особа, щодо якої ставиться питання про застосування санкції) третя особа,
яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору: Товариство з обмеженою
відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962), в якій позивач просить застосувати до
Полухіна О.М. санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про
санкції» та стягнути в дохід держави активи, а саме: квартиру № 3 загальною площею 324,5 кв.м,
розташовану за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Євпаторія, вул.Маяковського, буд. 17а
та частку 25,00 % (64 820,00 гривень) від статутного капіталу ТОВ «СТАВ-2003» (код згідно з
ЄДРПОУ 32834962), що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.
Маяковського, буд. 17а, кв. 1.

В обґрунтування позову позивач зазначив про те, що Полухін О.М. несе відповідальність за
інформаційну, ідеологічну підтримку дій держави-агресора, що підривають та загрожують
територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, шляхом поширення серед
студентів університету, ректором якого він є, ідей денацифікації і демілітаризації України,
пропагування підтримки дій вищого політичного керівництва РФ та виправдовування воєнних дій
проти України, сприяє злочинам проти територіальної цілісності України, геноциду народу
України та людяності, до того ж рішенням Ради національної безпеки і оборони України до нього
застосовано санкцію у виді безстрокового блокування активів, а тому є всі підстави для

застосування відносно нього санкції у виді стягнення його активів в дохід держави на підставі підпункту «в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції».

Відповідно до ч.5 ст.22 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) Вищий антикорупційний суд вирішує адміністративні справи щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», як суд першої інстанції.

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 01 грудня 2022 року визнано поважними причини пропуску строку на звернення до суду, поновлено позивачу строк звернення до адміністративного суду, відкрито провадження в адміністративній справі, відповідачу запропоновано подати до суду відзив на адміністративний позов у відповідності до вимог ч.2 ст.283-1 КАС України.

Вказаною ухвалою залучено до участі у справі в якості третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору на стороні відповідача: Товариство з обмеженою відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962, адреса: 97400, Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, буд.17-А, кв.1) та запропоновано третій особі надати пояснення та докази до позовної заяви у відповідності до ст.165 КАС України.

Разом із адміністративним позовом до Вищого антикорупційного суду надійшла заява Міністерства юстиції України про забезпечення позову, шляхом заборони органам державної реєстрації прав на нерухоме майно, державним реєстраторам прав на нерухоме майно, державним реєстраторам органів місцевого самоврядування, особам, які виконують функції державного реєстратора прав на нерухоме майно, вчиняти будь-які реєстраційні дії (реєстрацію прав власності, скасування реєстрації права власності та інших речових прав, у тому числі реєстрацію правочинів щодо відчуження, передачі у володіння та користування третім особам та інше) щодо *квартири №3, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а; загальна площа: 324,5 кв.м.; нежитлової будівлі, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а, та земельної ділянки загальною площею 2638 кв.м, що розташована за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул. Маяковського, 17а; а також шляхом заборони вчинення реєстраційних дій прямо передбачених Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» щодо юридичної особи ТОВ «СТАВ-2003» (код згідно з ЄДРПОУ 32834962).*

За результатами розгляду цієї заяви постановлено ухвалу від 01.12.2022, якою заборонено органам державної реєстрації прав на нерухоме майно, державним реєстраторам прав на нерухоме майно, державним реєстраторам органів місцевого самоврядування, особам, які виконують функції державного реєстратора прав на нерухоме майно, вчиняти будь-які реєстраційні дії (реєстрацію прав власності, скасування реєстрації права власності та інших речових прав, у тому числі реєстрацію правочинів щодо відчуження, передачі у володіння та користування третім особам та інше) щодо *квартири №3, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а; загальна площа: 324,5 кв.м. та нежитлової будівлі, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а; заборонено вчинення реєстраційних дій прямо передбачених Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» щодо юридичної особи - Товариства з обмеженою відповідальністю «СТАВ-2003» (код згідно з ЄДРПОУ 32834962, адреса: 97400, Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, буд.17-А, кв.1).*

Відповідач правом на подання відзиву на позовну заяву не скористався, про відкриття провадження у справі був проінформований шляхом опублікування повістки про виклик у судові засідання на офіційному сайті Вищого антикорупційного суду, про що свідчать скріншоти з сайту суду (т.2, а.с.12-16).

Від представника третьої особи, що не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору Товариства з обмеженою відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962,) жодних клопотань, заяв, пояснень до суду не надходило.

У зв'язку з наведеним, за врахуванням ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин, суд вирішує справу за наявними в ній матеріалами (ч.6 ст.162, ч.2 ст.175 КАС України).

Позовна заява розглядається у судовому засіданні з повідомленням про дату, час та місце судового засідання позивача та особи, щодо якої ставиться питання про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції».

Неявка в судові засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні (ч.5 ст.283-1 КАС України).

Відповідачем в цій справі є Полухін Олег Миколайович, 05 квітня 1955 року народження, громадянин Російської Федерації, РНОКПП - _____, ідентифікаційний номер платника податків Російської Федерації - _____.

Обґрунтовуючи свої вимоги, позивач зазначив, що рішенням Ради національної безпеки і оборони України (далі - РНБО) від 09.06.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію Указом Президента України від 09.06.2022 №401/2022 до Полухіна Олега Миколайовича, (Polukhin Oleg) (російською мовою – Полухин Олег Николаевич), 05.04.1955р.н., ректора федеральної державної освітньої установи вищої освіти «Белгородський державний національний дослідницький університет» (далі також - підсанкційна особа), застосовано санкцію у вигляді безстрокового блокування активів (т.1, а.с.25-30).

Позивач як на підставу для застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать відповідачу, послався на дві обставини:

(1) підтримка звернення Російського Союзу ректорів, яким виправдовується вторгнення військ РФ на територію України;

(2) систематичні публікації на офіційній сторінці Белгородського державного національного дослідницького університету про підтримку дій військових РФ, які беруть безпосередню участь у збройній агресії проти України;

Щодо підтримки звернення відповідачем Російського Союзу ректорів.

Полухін О.М. 04.03.2022 разом із низкою ректорів закладів вищої освіти Російської Федерації підтримав звернення Російського Союзу ректорів (далі - РСР), в якому серед іншого, легітимізувалася військова агресія РФ проти України, підтримувалися незаконні дії вищого політичного керівництва та військовослужбовців РФ, які вчиняються останніми на території України (т.1, а.с.113-125, електронну версію цього звернення було опубліковано на сайті РСР: <https://rsr-online.ru>).

Так, Російський Союз ректорів у своєму зверненні не лише заявляє про власну підтримку злочинних військових дій РФ і закликає тих, хто ознайомився із цим зверненням, чинити так само, але й оперує пропагандистською риторикою, що нівелює у їх очах безпідставність та злочинність дій та рішень РФ, зокрема: наполягає на тому, що жакливі події, що відбуваються в Україні, це не військовий напад РФ на Україну, а «конфлікт України та Донбасу»; наполягає на необхідності «денацифікації» України; наполягає на тому, що РФ була вимушена здійснити напад на Україну, щоб «захистити себе від наростаючих воєнних загроз»; наполягає на підтримці російських збройних сил; створює образ президента РФ як того, хто «приймає складні, але необхідні рішення».

Позивач зазначає, що в цьому зверненні Полухін О.М. заявляє про власну підтримку військових дій РФ і закликає тих, хто ознайомився із цим зверненням, чинити так само, відповідач оперує пропагандистською риторикою, легітимізує злочинність дій та рішень РФ тощо.

Щодо систематичних публікацій на офіційній сторінці Белгородського державного національного дослідницького університету про підтримку військових, які беруть участь в збройній агресії проти України, за які відповідач, як керівник університету, несе пряму відповідальність.

Позивачем на обґрунтування своєї позиції надано роздруківки з офіційної веб-сторінки

БДНДУ, де мітиться розділ «Блог ректора», в якому розміщуються статті за авторства Полухіна О.М. Поряд з цим, у БДНДУ є офіційне видання під назвою «Вести БелГУ», електронна версія якого міститься на офіційному сайті БДНДУ у розділі «Новини» (<https://bsuedu.ru/bsu/gazeta/>), де серед іншого здійснюються непоодинокі заклики до підтримки проведення так званої «спеціальної воєнної операції», зазначається що Полухін О.М. словом і ділом підтримує представників збройних сил РФ, які борються із нацизмом та проливають кров за жителів Донбасу, ототожнюється повномасштабне вторгнення та збройна агресія проти України із «боротьбою із нацизмом». Окрім цього на офіційній сторінці БДНДУ у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com/beluniversity>) Університет закликає читачів підтримувати представників Збройних сил Російської Федерації, які беруть участь у збройній агресії на території України, шляхом написання слів подяки у вказаній соціальній мережі із пропагандистськими хештегами «#ОниМоиГерои» та «#ОнМойГерой». У дописі від 19.10.2022 зазначається, що студенти-волонтери Університету разом із представниками «народного фронту Белгородської області» здійснили 4000 телефонних дзвінків з метою попередження громадян на тимчасово окупованій території в Херсонській області про евакуацію та координування їх переміщення на територію РФ.

Окрім наведеного, із засобів масової інформації вбачається, що у публікації від 17.04.2022 інтернет-видання «Медуза» Полухін О.М., будучи ректором БДНДУ, візував проведення онлайн-акції під назвою «#МыВместе» за участі іноземних студентів. На вказаному заході студент із Анголи повідомив, що «ігнорування подій з подальшого розширення інфраструктури Північноатлантичного альянсу і військового освоєння території України - означало б поставити під удар безпеку громадян і в Росії, і в Україні».

Позивач зазначає, що вказані публікації свідчать про продовжувану, свідому підтримку підсанкційною особою політики РФ, а також про виконання нею з власної волі дій, пов'язаних із пропагуванням цієї політики шляхом розповсюдження її публікаціями у соціальних мережах, цільовою аудиторією яких є студенти Белгородського державного національного дослідницького університету та інше невизначено коло осіб.

У судовому засіданні представники позивача Гайдар М.А. та Мірошник А.С. підтримали доводи, викладені в позовній заяві та просили задовольнити адміністративний позов. Також пояснили, що з урахуванням Закону України «Про боротьбу з тероризмом» та Закону України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» в діях відповідача вбачається терористична діяльність, що є підставою до застосування відносно відповідача санкцій.

Заслухавши пояснення представників позивача, з'ясувавши в судовому засіданні усі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, об'єктивно, всебічно, повно оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, судом встановлено наступне.

Одним із особливих видів санкцій, які Україна може застосовувати (накладати) відповідно до Закону України «Про санкції», є санкція у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Санкція, передбачена пунктом 1-1 ч.1 ст.4 Закону України «Про санкції», має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України "Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів".

Ця санкція може бути застосована:

- 1) лише в період дії правового режиму воєнного стану;
- 2) лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями РНБО, прийнятими після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких

законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» (умови, визначені ч. 1 ст. 5-1 Закону України «Про санкції»).

Стягнення в дохід держави активів фізичних та юридичних осіб додане пунктом 1-1 частини 1 статті 4 до Закону України «Про санкції» на підставі Закону України № 2257-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022, який набрав чинності 24.05.2022 (далі – Закон № 2257-IX).

Застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених частиною першою статті 1 цього Закону, в умовах правового режиму воєнного стану.

Такими цілями, встановленими у ст.1 Закону України «Про санкції», є використання державою Україна суверенного права на захист своїх національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України.

У судовому засіданні встановлено, що Полухін Олег Миколайович, 05 квітня 1955 року народження, уродженець селища Красна Яруга Белгородської області, громадянин Російської Федерації, РНОКПП – . Відповідачу присвоєно індивідуальний податковий номер РФ

. Відповідач є діючим ректором федеральної державної автономної освітньої установи вищої освіти «Белгородський державний національний дослідницький університет» (далі – БДНДУ, Університет), що стверджується наказом Міністерства науки і вищої освіти Російської Федерації від 26.03.2022 №20-02-02/6, згідно з яким строк перебування Полухіна О.М. на посаді ректора продовжено до 21.03.2023 (т.1, а.с.126, електронна версія наказу розміщена на офіційному сайті БДНДУ: <https://bsuedu.ru>). Відповідач є доктором політичних наук, професором, членом партії «Єдина Росія», членом Президіуму політради Белгородського регіонального відділення партії «Єдина Росія», громадським та політичним діячем (т.1 а.с.35).

На підставі рішення РНБО від 09.06.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеного в дію Указом Президента України від 09.06.2022 №401/2022, до Полухіна О.М. застосовано санкцію у вигляді безстрокового блокування активів (т.1а.с. 25-30).

Закон України № 2257-IX набрав чинності 24.05.2022, тому накладення РНБО санкції у виді безстрокового блокування активів відповідача було прийняте після набрання ним чинності.

Абзацом 2 ч.2 ст.122 КАС України передбачено, що для звернення до адміністративного суду суб'єкта владних повноважень встановлюється тримісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня виникнення підстав, що дають суб'єкту владних повноважень право на пред'явлення визначених законом вимог.

Отже, для позивача тримісячний строк на звернення до суду розпочався із дати накладання РНБО санкції у виді безстрокового блокування активів відповідача, тобто з 09.06.2022.

Причини пропуску строку звернення до суду визнані поважними та ухвалою від 01.12.2022 цей строк поновлено.

Станом на дату прийняття рішення в цій справі, тобто на 07 грудня 2022 року в Україні діє правовий режим воєнного стану, який був введений на підставі Указу Президента України №64/2022 від 24.02.2022 та неодноразово продовжений, останній раз – Указ Президента України №757/2022 від 07.11.2022 з 21 листопада 2022 року строком на 90 діб, тобто до 19 лютого 2023 року.

Зазначені нормативні акти є чинними станом на момент винесення судового рішення та не оскаржувались.

Відповідно до ч.2 ст.1 Закону України «Про санкції» санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Тож, Закон України «Про санкції» визначає вичерпне коло суб'єктів, на яких можуть бути

накладені такі санкції. По відношенню до фізичних осіб вони накладаються лише на нерезидентів, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність. Лише останні наведені в законі безвідносно до їх іноземної або української приналежності.

Поняття терористичної діяльності встановлене статтею 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» № 638-IV від 20.03.2003 (далі – Закон № 638-IV). Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» № 2265-IX від 22.05.2022 (далі – Закон № 2265-IX, який набрав чинності 12.06.2022) цю статтю доповнено наступним визначенням: терористичною є діяльність, яка охоплює пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

В свою чергу, під пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України розуміється поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та (або) представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; публічне заперечення, у тому числі через засоби масової інформації або з використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та (або) за кордоном (п.3 ч.1 ст.1 Закону № 2265-IX).

Таким чином, судом встановлено, що публікування на офіційній сторінці Університету під керівництвом відповідача закликів до підтримки так званої «спеціальної воєнної операції», підтримки Збройних сил РФ, які «борються з нацизмом» та публічне заперечення злочинного характеру збройної агресії РФ проти України з використанням мережі Інтернет підпадає під визначення поняття здійснення терористичної діяльності (т.1, а.с.127-160).

Відтак, відповідач належить до суб'єктів терористичної діяльності і до нього може бути застосована санкція у виді стягнення активів в дохід держави.

Законом України «Про санкції» визначено виключний перелік підстав застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 цього Закону (у виді стягнення активів в дохід держави).

Підпунктом «в» пункту 2 абзацу 4 частини 1 статті 5-1 Закону України «Про санкції» вказано, що ними, в тому числі є суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини (тобто завданню істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України) шляхом інформаційного сприяння, зокрема шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- спонукання до збройної агресії проти України, геноциду Українського народу, дискримінації за ознакою громадянства України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів або злочинів проти людяності;

- виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;

- глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самотність Українського

народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом» чи іншими людиноненависницькими ідеологіями;

- розпалювання ненависті до Українського народу, його культури, державної мови, національної ідентичності.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема, у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

В адміністративному позові саме на ці нормативні положення (п.п.«в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції») дає посилання позивач як на підставу для застосування санкції, з огляду на дії, що вчинялись відповідачем.

Водночас, частина вказаних дій вчинена до 24.05.2022, що є датою набрання Законом України № 2257-IX чинності, а частина після цієї дати. При цьому рішення РНБО, яким накладено санкцію у виді блокування активів відповідача, прийняте 09.06.2022.

З огляду на вказане, суд зазначає, що підставами застосування санкцій у виді блокування активів фізичних та юридичних осіб, є дії фізичної та юридичної особою, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод, які виникли з моменту набуття чинності Закону України «Про санкції» у 2014 році.

Норма у цій частині діяла з 12.09.2014 року, що свідчить про те, що відповідач мав бути обізнаним, що у випадку вчинення вищезазначених дій відносно до нього можуть бути запроваджені санкції з боку держави України, у тому числі й блокування активів.

У цій частині рішення РНБО про накладення санкцій у виді блокування активів Полухіна О.М., з точки зору дії норми у часі, відповідає, як теоретичним підходам, так і ст.58 Конституції України. На це вказує те, що спочатку був прийнятий Закон України «Про санкції», який передбачав наслідки за певні дії, а вже після набуття чинності закону, відповідач вчиняв дії, які є підставами для застосування санкції у виді блокування активів, як передумови застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі.

Оскільки положення ст.58 Конституції України поширюються і на п.1-1 ч.1 ст.4 Закону України «Про санкції», суду необхідно перевірити, чи вбачаються у діях відповідача підстави абз.1 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції», які виникли або існували та продовжили існувати після набуття змін до цього Закону (набуття чинності Законом України № 2257-IX), а саме станом на 24.05.2022.

У судовому засіданні було встановлено, що після внесення змін до Закону України «Про санкції» в частині можливості застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави відповідач продовжив вчиняти дії, які у відповідності до п.п. «в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 цього Закону дають підстави суду застосувати вказану санкцію, що стверджується наступним.

Так, у офіційному виданні під назвою «Вести БелГУ», електронна версія якого міститься на офіційному сайті Університету, у розділі «Новини» (<https://bsuedu.ru/bsu/gazeta/>), а саме:

- у виданні **№05(102) від 06.06.2022** на сторінці 2 розміщено статтю під назвою «Аллея пам'яті». У цій публікації зазначається, що за ініціативи Полухіна О.М. у ботанічному саду БДНДУ висаджено алею горобин на знак пам'яті про російських військових, які загинули в рамках так званої «спеціальної воєнної операції із захисту Донбасу». У словах Полухіна О.М. містяться твердження, якими останній ототожнює повномасштабне вторгнення та збройну агресію із «боротьбою із нацизмом» (т.1, а.с. 150-151);

- у виданні **№06(103) від 15.07.2022** на сторінці 3 містяться заклики до студентів БДНДУ, у тому числі зі слів Полухіна О.М., ставати добровольцями та допомагати російським військовим в практичній площині (т.1, а.с. 152-153).

Окрім цього на офіційній сторінці БДНДУ у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com/beluniversity>) розміщені публікації Університету, в яких здійснюються непоодинокі заклики до

підтримки проведення так званої «спеціальної воєнної операції». Так зокрема у дописі від **15.10.2022** БДНДУ закликає читачів підтримувати представників ЗС РФ, які беруть участь у збройній агресії на території України, шляхом написання слів подяки у вказаній соціальній мережі із пропагандистськими хештегами «#ОниМоиГерои» та «#ОнМойГерой», а у дописі від **19.10.2022** зазначається, що студенти-волонтери БДНДУ разом із представниками «народного фронту Белгородської області» здійснили 4000 телефонних дзвінків з метою попередження громадян на тимчасово окупованій території в Херсонській області про евакуацію та координування їх переміщення на територію РФ (т.1, а.с.156-160).

Зазначені відомості вказують на те, що Полухін О.М., будучи ректором БДНДУ, здійснює організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції, виступає від імені та в інтересах БДНДУ, а тому несе повну відповідальність за діяльність освітнього закладу.

Вартим уваги є зокрема те, що відповідно до відомостей з офіційного сайту у БДНДУ навчається понад 23 тисячі студентів (посилання на веб-сайт: <https://bsuedu.ru/bsu/info/today/>).

Водночас вказані публікації свідчать про продовжувану, свідому підтримку політики РФ Полухіним О.М. щодо збройної агресії проти України, виправдування та визнання правомірною збройної агресії проти України, окупації території України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності, а також про виконання ним з власної волі дій, пов'язаних із пропагуванням цієї політики, шляхом розповсюдження публікацій, в тому числі у соціальних мережах, цільовою аудиторією яких є студенти БДНДУ.

Отже, колегією суддів у судовому засіданні встановлено, що Полухін О.М. як ректор університету здійснював публічні дії, що спрямовані на виправдовування і визнання правомірною збройної агресії проти України, глорифікацію осіб, які здійснювали таку збройну агресію та повну підтримку політики держави-агресора, зокрема після 24.05.2022 (дати набуття чинності п.1-1 ч.1 ст.4 Закону України «Про санкції»).

Відповідно до ч.6 ст.283-1 КАС України особливістю цього адміністративного позову є те, що суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

Суд вважає, що наданих позивачем доказів достатньо для визнання факту того, що у діях відповідача наявні підстави, закріплені п.п.«в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції» для стягнення його активів в дохід держави.

З урахуванням підстави, визначеної Законом України «Про санкції» та обраної позивачем в обґрунтування адміністративного позову в цій справі, доказуванню підлягає факт того, що відповідач несе відповідальність за ідеологічну підтримку дій країни-агресора, що підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України.

В судовому засіданні встановлено, що вказані дії відбувались шляхом поширення ідей «денацифікації» і «демилітаризації» України, пропагування підтримки дій вищого політичного керівництва Росії, виправдовування воєнних дій проти України та сприяння злочинам проти територіальної цілісності України.

Позивачем в обґрунтування наявності вимог, встановлених п.п. «в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції» вказано про (1) підтримку звернення РСР та виправдання вторгнення військ РФ на територію України; (2) публікації на офіційній сторінці Белгородського державного національного дослідницького університету про підтримку дій військових, які беруть безпосередню участь у збройній агресії проти України.

На підтвердження цих тверджень позивачем надано роздруківку звернення РСР із веб-сайту Російського Союзу ректорів від 04.03.2022, серед підписантів якого значиться відповідач Полухін О.М. (посилання: <http://rsr-online.ru>) та роздруківки публікацій з офіційного сайту Белгородський державний національний дослідницький університет, розділ: «Блог ректора», в якому розміщуються статті за авторства Полухіна О.М.; офіційного видання під назвою «Вести БелГУ», що розміщується на вказаному сайті; офіційної сторінки БДНДУ у соціальній мережі «Вконтакте», з твердженнями, які описані в судовому рішенні вище.

Проаналізувавши надані докази, суд зазначає, що факт ідеологічної підтримки дій РФ, що

підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України в діях відповідача підтверджується наданими судом доказами, зокрема роздруківками з відкритих джерел звернення РСР та публікацій Університету (суть вказаних публікацій з їх цитуванням наведена судом вище).

До того ж варте уваги і те, що у публікації від **17.04.2022** інтернет-видання «Медуза» Полухін О.М., будучи ректором БДНДУ, візував проведення онлайн-акції під назвою «#МыВместе» за участі іноземних студентів. На вказаному заході студент із Анголи повідомив, що «ігнорування подій з подальшого розширення інфраструктури Північноатлантичного альянсу і військового освоєння території України - означало б поставити під удар безпеку громадян і в Росії, і в Україні» (т.1, а.с.129-132).

Вказані відомості надані позивачем у вигляді роздруківок з веб-сторінок (паперової копії веб-сторінки), однак з урахуванням вимог ст.99 КАС України, оскільки Міністерством юстиції України в позовній заяві надано посилання на місце збереження даних в електронній формі в мережі Інтернет (посилання на веб-сторінки, роздруківки з яких додано до позовної заяви), судом такі посилання можуть прийматися як оригінал електронного доказу.

Так, згідно з вимогами ст.99 КАС України електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема, на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (в тому числі в мережі Інтернет).

Таким чином, наявність публікації на офіційній сторінці Університету, ректором і керівником якого є відповідач, про підтримку дій військових РФ, які беруть участь у збройній агресії проти України знайшли своє відображення та підтверджені матеріалами адміністративного провадження.

За наведеного, судом встановлений факт здійснення таких публічних дій відповідачем, тож доводи позивача про наявність підстав для застосування санкції підтверджується матеріалами адміністративного провадження.

Щодо таких вимог Закону України «Про санкції» для застосування санкції у виді конфіскації активів в дохід держави як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значності міри сприяння для вчинення таких дій (в тому числі у виді інформаційного сприяння), суд вказує, що вони є оціночними поняттями.

Відтак, повинні бути враховані конкретні обставини справи та оцінена діяльність відповідача на відповідність цим критеріям.

Позивачем в позовній заяві відображена конкретна підстава необхідності застосування такої санкції по відношенню до відповідача: суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції» (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України) шляхом інформаційного сприяння – організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на спонукання до збройної агресії проти України, її виправдовування, заперечення або визнання правомірною; глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України; поширення фальшивих ідеологем.

На думку колегії суддів, суттєвість інформаційного сприяння впливає із наявних матеріалів, які підтверджують те, що відповідач, перебуваючи на адміністративній посаді закладу вищої освіти використовував свої організаційно-розпорядчі функції як інструмент розповсюдження антиукраїнської пропаганди з метою підтримки відкритої збройної агресії, а публікації на офіційній сторінці Університету в соцмережах свідчать про відкриту глорифікацію учасників такої збройної агресії проти держави Україна, спонукають суб'єктів освітнього процесу надавати матеріальну підтримку збройним силам РФ.

Істотність шкоди національній безпеці України підтверджується обставинами розпочатої

відкритої агресії РФ із заподіянням шкоди як державі України, так і окремим її громадянам. У силу вимог ч.3 ст.78 КАС України, колегія суддів визнає такі обставини загальновідомими, які не потребують доказування.

Виходячи з пояснень представників позивача та доданих доказів, колегія суддів дійшла висновку, що Полухін О.М. є відповідальним за суттєве інформаційне сприяння та ідеологічну підтримку вчиненню дій держави-агресора, що підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, шляхом організації та безпосереднього здійснення відповідних публічних дій у мережі Інтернет, які адресовані як студентам, так і невизначеному колу осіб (підпункт «в» п.2 абз.4 ч.1 ст.5-1 Закону України «Про санкції»).

Підтвердження факту належності Полухіну О.М. активів, щодо яких може бути застосована санкція у виді стягнення у дохід держави.

Відповідно до відомостей із Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, у власності Полухіна Олега Миколайовича перебуває квартира загальною площею 324,5 кв.м., розташована за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а, кв.№3, реєстраційний номер 27525276, яка належить останньому на праві власності на підставі договору купівлі-продажу від 04.11.2009, посвідченого приватним нотаріусом Євпаторійського міського нотокругу Горючкіною О.М. Вказане стверджується інформацією із Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна щодо суб'єкта, інформаційна довідка №314891328 від 11.11.2022 (т.1, а.с.173-175).

Поряд з цим, Полухіну Олегу Миколайовичу належить частка 25,00% статутного капіталу ТОВ «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962). Вказане стверджується інформацією із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, інформацією з порталу youcontrol.com.ua (т.1, а.с. 65-73, 74-90, 176-180).

Відповідно до відомостей із Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Реєстру прав власності на нерухоме майно, у власності ТОВ «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962) перебуває нежитлова будівля, реєстраційний номер майна 12395243, що знаходиться за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а.

Відповідно до пунктів 2 та 3 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (далі – ЗУ «Про відмивання доходів») під активами розуміються кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права, віртуальні активи. Активи, пов'язані з тероризмом та його фінансуванням, розповсюдженням зброї масового знищення та його фінансуванням, – всі активи, що прямо (а щодо права власності на корпоративні права – також опосередковано (через інших осіб) перебувають у власності, в тому числі у спільній власності, або передаються на користь осіб, включених до переліку осіб, пов'язаних з провадженням терористичної діяльності або відносно яких застосовано міжнародні санкції (далі - перелік осіб), осіб, які здійснюють фінансові операції від імені або за дорученням осіб, включених до переліку осіб, та осіб, якими прямо або опосередковано (через інших осіб) володіють або кінцевими бенефіціарними власниками яких є особи, включені до переліку осіб, а також активи, отримані від таких активів (пункт 3 статті 1 Закону України «Про відмивання доходів»).

Істотна участь – пряме або опосередковане володіння однією особою самостійно чи спільно з іншими особами часткою у розмірі 10 і більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в юридичній особі або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на керівництво чи діяльність юридичної особи (пункт 29 частини першої статті 1 Закону України «Про відмивання доходів»).

Згідно з п.30 ч.1 ст1 Закону України «Про відмивання доходів» кінцевий бенефіціарний власник – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність клієнта та/або фізичну особу, від імені якої проводиться фінансова операція. Кінцевим бенефіціарним власником для юридичних осіб – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (в тому числі через ланцюг контролю/

володіння).

Ознакою здійснення прямого вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи. Ознаками здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є принаймні володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних чи юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, чи здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою, права отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, права вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління, а також вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи, або діяльності трасту або іншого подібного правового утворення, приймати обов'язкові до виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння.

Відповідно до ст.1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» під контролем розуміється вирішальний вплив однієї чи декількох пов'язаних юридичних та/або фізичних осіб на господарську діяльність суб'єкта господарювання чи його частини, який здійснюється безпосередньо або через інших осіб, зокрема завдяки: праву володіння чи користування всіма активами чи їх значною частиною; праву, яке забезпечує вирішальний вплив на формування складу, результати голосування та рішення органів управління суб'єкта господарювання; укладенню договорів і контрактів, які дають можливість визначати умови господарської діяльності, давати обов'язкові до виконання вказівки або виконувати функції органу управління суб'єкта господарювання; заміщенню посади керівника, заступника керівника спостережної ради, правління, іншого наглядового чи виконавчого органу суб'єкта господарювання особою, яка вже обіймає одну чи кілька із зазначених посад в інших суб'єктах господарювання; обійманню більше половини посад членів спостережної ради, правління, інших наглядових чи виконавчих органів суб'єкта господарювання особами, які вже обіймають одну чи кілька із зазначених посад в іншому суб'єкті господарювання. Пов'язаними особами є юридичні та/або фізичні особи, які спільно або узгоджено здійснюють господарську діяльність, у тому числі спільно або узгоджено чинять вплив на господарську діяльність суб'єкта господарювання. Зокрема, пов'язаними фізичними особами вважаються такі, які є подружжям, батьками та дітьми, братами та (або) сестрами.

Таким чином Полухін О.М. має прямий вплив на зазначене товариство, оскільки являється одним із кінцевих бенефіціарних власників (контролером) ТОВ «СТАВ-2003», щодо якого відповідно може прямо чи опосередковано (через фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ним.

Отже, відповідно до матеріалів справи і з урахуванням викладеного вище Полухіну О.М. належать квартира 324,5 кв.м., розташована за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а, кв.№3 та частка 25,00% (розмір внеску до статутного фонду 64 820,00грн) в статутному капіталі ТОВ «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962), і такі активи можуть бути стягнуті в дохід держави.

Пропорційність втручання у право власності відповідача.

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у право на власність. Відповідно до положень статті 1 Протоколу 1 до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Також, ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності (стаття 41 Конституції України). Право, в цілому, дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Відповідно до статті 1 Протоколу 1 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися, зокрема, на умовах,

передбачених законом. Також, обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (*Beveler проти Італії* (рішення Великої Палати ЄСПЛ від 5 січня 2000 року, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому, має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається — так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (серед інших, рішення ЄСПЛ у справі *Edwards проти Мальти* від 24 жовтня 2006 року, заява № 17647/04, параграф 69).

Заходи, такі як конфіскація, можуть класифікуватися як контроль за користуванням майном. Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних позитивних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

Відповідно до системи захисту прав людини, встановленої Конвенцією, національні органи повинні зробити первинну оцінку не лише існування проблеми, що викликає суспільне занепокоєння, та вимагає вжиття заходів щодо позбавлення власності, так і власне заходів, які необхідно вжити. У цьому, як і в інших сферах, на які поширюються гарантії Конвенції, національні органи користуються певною свободою розсуду (рішення ЄСПЛ у справі *James та інші проти Великобританії* від 21 лютого 1986 року, заява № 8793/79, параграф 46). Відповідно, на національні органи покладається оцінка того, чи позбавлення власності є пропорційним засобом досягнення законної мети в суспільних інтересах.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів в дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

В постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13 сформована правова позиція про те, що втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення (п. 6.43 Постанови).

З цього приводу Велика Палата Верховного Суду наголошує, що не кожне втручання у право мирного володіння майном зумовлює порушення принципу пропорційності (п. 6.48 Постанови).

При аналізі пропорційності втручання в право на вільне володіння майном колегія суддів враховує наступні обставини.

Україна має суверенне право на захист. Воно закріплене, серед іншого, у Конституції України, Декларації про державний суверенітет України, загальновизнаних міжнародних нормах і правилах.

Суд погоджується з позицією позивача, що застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави спрямоване, перш за все, на зупинення агресивних дій РФ, припинення підтримки її нинішнього політичного режиму шляхом удару по фінансових можливостях прихильників такої політики та здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

Окремою необхідністю для застосування санкцій виступає важливість зупинення подальшого сприяння та підтримки «воєнних операцій» РФ шляхом встановлення для підсанкційних осіб конкретних і невідворотних наслідків таких протиправних дій у вигляді втрати власних активів на території тієї держави, щодо якої здійснюється агресія.

Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) на щотижневій основі публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення РФ на територію України. Так, на офіційному веб-сайті ООН опубліковано наступну найактуальнішу інформацію станом на 07 грудня 2022 року (за посиланням: <https://ukraine.un.org/uk/210187-ukrayina-vtraty-sered-tsyvilnykh-osib-standom-na-4-hrudnya-2022-roku>):

«З 24 лютого 2022 року, коли почався збройний напад Російської Федерації на Україну, до 27 листопада 2022 року Управління Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) зафіксувало 17023 випадки загибелі або поранення цивільних осіб в Україні: 6655 загиблих і 10368 поранених.

- 6655 загиблих: 2601 чоловік, 1783 жінки, 173 дівчинки і 209 хлопчиків, а також 37 дітей і 1852 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити

- 10368 поранених: 2245 чоловіків, 1604 жінки, 215 дівчат і 304 хлопчики, а також 250 дітей і 5750 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити [...]

УВКПЛ ООН вважає, що реальні цифри значно вищі, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження. Це відноситься, наприклад, до населених пунктів Маріуполь (Донецька область), Ізюм (Харківська область), Лисичанськ, Попасна і Северодонецьк (Луганська область), де, за повідомленнями, мали місце численні випадки загибелі чи поранення цивільних осіб».

Лише з 01 до 27 листопада 2022 року УВКПЛ ООН зафіксувало 636 випадків загибелі або поранення цивільних осіб:

- 152 загиблих (49 чоловіків, 34 жінки, 3 дівчинки, 4 хлопчики, а також 3 дітини і 59 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити); і

- 484 поранених (127 чоловіків, 81 жінка, 9 дівчат, 13 хлопчиків, а також 8 дітей і 246 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити).

Колегія суддів враховує інформацію, надану УВКПЛ ООН на офіційному сайті про численність жертв серед цивільного населення після початку військової агресії РФ.

В даному випадку суд вбачає зв'язок між діями відповідача, які полягали в інформаційному сприянні збройній агресії (спонуканні до підтримки студентами Університету так званої «спеціальної воєнної операції»), спонуканні до матеріальної підтримки учасників збройної агресії, поширенні ідеологем про «денацифікацію» та «демілітаризацію» України та продовженням такої агресії.

Ідеологічна підтримка політики РФ щодо збройної агресії проти України є невід'ємною складовою загальної політики РФ відносно України в контексті заперечення права України на власний суверенітет і незалежність. Відповідно до чинних законів України № 638-IV та № 2265-IX вказане є терористичною діяльністю. Це зумовлює відповідне реагування з боку України шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів відповідача, які знаходяться на території України.

В умовах триваючої агресивної війни РФ проти України такі цілі застосування санкції співвідносяться з інтересами суспільства.

Щодо втручання у право власності третіх осіб.

Суд вважає, що стягнення активів відповідача у вигляді майнових прав на частку 25,00% в статутному капіталі ТОВ «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962) є пропорційним втручанням у право власності, що автоматично не позбавить третіх осіб їх прав. При винесенні судового рішення про застосування санкції відносно відповідача, цим рішенням не обмежуються права інших осіб (власників).

Наслідком судового рішення, винесеного на підставі закону та з легітимною метою, є перехід права власності на конкретно визначене майно в дохід держави.

Суд зазначає, що положеннями ч.7 ст.283-1 КАС України встановлено, що за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень:

- 1) про застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції»;

- 2) про відмову у задоволенні позову.

Таким чином, оскільки у ході судового розгляду справи судом встановлені підстави, визначені ст. 5-1 Закону України «Про санкції» для застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону у виді стягнення у дохід держави активів, колегія суддів вбачає підстави для задоволення адміністративного позову Міністерства юстиції України до Полухіна

О.М.

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 01.12.2022 задоволено частково заяву Міністерства юстиції України про забезпечення позову шляхом заборони вчиняти будь-які реєстраційні дії щодо вказаних об'єктів.

Відповідно до ч.1 ст.157 КАС України суд може скасувати заходи забезпечення позову з власної ініціативи або за вмотивованим клопотанням учасника справи.

Колегія суддів вказує на те, що підстав для скасування заходів забезпечення адміністративного позову при вирішенні справи по суті немає, оскільки процедура застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції» та стягнення в дохід держави активів є тривалою та встановлюється Кабінетом Міністрів України відповідно до ч.3 ст. 5-1 Закону України «Про санкції».

При ухваленні рішення суд також вирішує чи є підстави допустити негайне виконання рішення (п.6. ч.1 ст.244 КАС України). Оскільки рішення суду про застосування санкції, передбаченої п.1-1 ч.1 ст.4 Закону України «Про санкції» не належить до судових рішень, які виконуються негайно у відповідності до статей 274, 371 КАС України, суд не вбачає підстав для допущення негайного виконання рішення.

Відповідно ст.139 КАС України відсутні підстави для розподілу судових витрат, оскільки позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п.25 ч.1 ст.5 Закону України «Про судовий збір», а доказів понесення інших судових витрат сторонами у даній справі не надано.

З урахуванням зазначеного вище, беручи до уваги положення статей 2, 10, 12, 72-79, 99, 243-246, 268, 269, 283-1 КАС України, статей 4-5² Закону України «Про санкції», суд

ВИРІШИВ:

1.Адміністративний позов Міністерства юстиції України до Полухіна Олега Миколайовича, третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору Товариства з обмеженою відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962), задовольнити.

2.Застосувати до **Полухіна Олега Миколайовича (Polukhin Oleg, російською мовою – Полухин Олег Николаевич), 05 квітня 1955 року народження, уродженця селища Красна Яруга Белгородської області, громадянина Російської Федерації (РНОКПП – _____, індивідуальний податковий номер РФ _____, місце проживання: _____**

_____), санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини першої статті 4 Закону України «Про санкції».

3.Стягнути в дохід держави активи Полухіна (Полухина) Олега Миколайовича, а саме **квартиру** загальною площею 324,5 кв.м., розташовану за адресою: Автономна Республіка Крим, м.Євпаторія, вул.Маяковського, будинок 17а, кв.№3, реєстраційний номер 27525276, яка належить на праві власності Полухіну О.М. на підставі договору купівлі-продажу від 04.11.2009 та **частку 25,00%** (розмір внеску до статутного фонду 64 820,00 гривень) статутного капіталу Товариства з обмеженою відповідальністю «СТАВ-2003» (код ЄДРПОУ 32834962, розмір статутного капіталу 259 280,00грн, основний економічний вид діяльності: комплексне обслуговування об'єктів), що знаходиться за адресою: за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Євпаторія, вул. Маяковського, буд. 17а, кв.1.

4.Надіслати це рішення в день набрання ним законної сили Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

5.Опублікувати текст рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч.7 ст.283-1 КАС України з урахуванням ч.16 ст.10 КАС України.

Апеляційна скарга на рішення Вищого антикорупційного суду може бути подана стороною до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Це рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги це рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги,

відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Головуючий суддя:

В.Д. Воронько

Судді:

А.В. Біцюк

Н.В. Мовчан

